

Trong một vườn lựu rộng hun hút tầm nhìn nọ có cây lựu hơn 400 năm tuổi mọc ở lưng chừng núi. Năm nào cây cũng cho những quả lựu to ơi là to nên được mệnh danh là “cây lựu cổ nổi tiếng”.

Thực ra, giống lựu ở đây vốn đã nổi tiếng từ xa xưa. Không chỉ đa dạng về chủng loại và có hương vị thơm ngon, mà còn rất được ưa chuộng vì quả to và đẹp. Hơn thế, hoa và vỏ lựu còn được bào chế thành thuốc Bắc, được sử dụng rộng rãi trong đời sống. Ngày nay, cả người lớn và trẻ em “mê tí” món nước ép lựu đỏ!

Được nổi danh như thế, cây lựu già luôn nhớ ơn đàn ong rừng. Nhờ ong chăm chỉ thụ phấn nên năm nào cây trong vườn cũng bội thu! Vừa ngắm những bông hoa nở trên cành, cây lựu già vừa nghe tiếng ngậm nga thân thương, quen thuộc.

“Ái chà, ong rừng đấy ư? Bà chào các cháu!” Cây lựu già niềm nở nói.

Đạo này, cây lựu già cứ canh cánh trong lòng một suy nghĩ hơi kì lạ: bà mong ông chúa già, người bạn tốt của mình, sẽ sinh ra ông chúa mới rồi rời khỏi chốn này, đến sống trong một thung lũng hẻo lánh nào đó chẳng hạn.

Tại sao lại thế nhỉ? Bởi vì, từ trong thâm tâm, bà biết, “dân số” ông rừng mỗi năm một giảm.

“Chao ôi!” Cây lựu già thở dài thườn thượt.

Chim sẻ trên cành thò đầu ra khỏi tổ: “Bà ơi, bà lại lo cho ông rừng ạ?”

“Đúng thế cháu à! Nhìn đàn ông rừng ngày một ít đi, ta lo lắng lắm!”

“Tất cả là tại thuốc trừ sâu và thuốc diệt nấm đáng ghét, bà nhỉ!”

“Suyt, cháu nói khê thôi! Đừng để bây ông nghe thấy!” Cây lựu già thì thào. “Sao cháu lại biết bí mật này?”

“Cháu nghe được từ những giấc mơ của bà đấy ạ!”

“Ồ, vậy ư? Thế thì cháu hãy giữ bí mật nhé!” Cây lựu già nhắc nhở.

“Vâng ạ!” Chim sẻ ngoan ngoãn đáp.

